

SVĚTLO

33. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

15. SRPNA 2004

Z obsahu:

Bůh je mým dědičným podílem

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
28. července 2004
- strana 2 -

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie

- strana 4 -

Maria nanebevzatá

- strana 5 -

Přijďte k oltáři!

Eucharistie v mariánském
zjevení v Rue de Bac
- strana 5 -

Maria - ze všech nejkrásnější

Biskup Wilhelm Schraml
- strana 6 -

„Panenství přišlo na svět s Marií“

- strana 7 -

Hermann Cohen

- strana 8 -

Kristus čeká na tebe

Monika Skawińska
- strana 10 -

Modlitba - návčik pro nebe

Maria-Eugen Grialou OCD
- strana 11 -

Kolem homeopatie

- strana 12 -

Jde o blaho duší nebo mediální orgie?

Dr. Don Reto Naye k udá-
lostem kolem St-Pölten
- strana 13 -

EDITORIAL

V závěru svého pontifikátu obrací Jan Pavel II. pozornost Církve k jejím dvěma základním sloupům: k Eucharistii a k Marii. Po čtvrt století usiloval o porozumění, spolupráci a mír mezi lidmi i mezi křesťany. Dostalo se mu za to nejednoho uznání, ale skutečnost jako by se jeho úsilí zpěchovala. Rozbouřené moře světového dění se nejen neuklidňuje, ale naopak vzdouvá stále více, a vlny nelitostně útočí i na Petrovu lodičku. Nemělo by nás to překvapovat. Již uprostřed 19. století to předpovídal svatý Jan Bosco na podkladě mystického vidění, kterého se mu dostalo. Loď Církve zmítaná a napadaná ze všech stran našla nakonec jediné a bezpečné útočiště mezi dvěma sloupy: na vyšším z nich stála monstrance s Eucharistií a na druhém socha Panny Marie.

Nepřátelé Církve zřejmě neberou taková proroctví na lehkou váhu: dělají všechno proto, aby tyto dva sloupy podkopali a vyvrátili. Děje se tak dnes velice nebezpečným způsobem, nikoliv útoky zvenčí, ale jakousi vnitřní infekční korozí, která se dokonce tváří jako pokoncilní hnutí obnovy a nápravy dřívějších omylů. Rozšířila se mentalita, jakoby Maria a její Syn byli něco jako voda a oheň, které je třeba náležitě oddělit, aby voda nepřekážela ohni, nebo ho dokonce nehasila. Mariánská úcta dostala často nálepku projevu zbožnosti neuvědomělého lidu a pozůstatků ne-li ze středověku, tak alespoň z potmělé předkoncilní doby. Pokud by si však někdo myslel, že potlačování mariánské úcty by mělo přispět k tím většímu povznesení úcty k Eucharistii, byl by na velkém omylu. Eucharistickou úctu postihl za posledních 40 let tak velký úpadek, že to asi nemá v církevních dějinách obdoby. Ti, kdo budou číst za sto let dokument *Redemptionis Sacramentum*, nebudou vycházet z úžasu a Don Bosco by ho mohl číst jen s nehlubším zármutkem a lítostí.

Nepříteli lidských duší se už před 4 stoletími podařilo zbavit těchto základních sloupů velkou část křesťanů v Evropě a následně i jinde ve světě pomocí protestantské reformace. Když proti tomu postavil Tridentický koncil pevnou hráz, nazval nepřítel toto období temnem a násilnou rekatolizací, jakoby se reformace nešířila mocenskými prostředky. Nyní by rád dokončil toto dílo i v katolické církvi. Skrývá se přitom za falešnou „ekumenickou“ vstřícnost a daří se mu s velkým zdarem šířit základní postoj příznačný pro podkopání nejpodstatnějších hodnot, a tím je lidská svévole, která neuznává zákonnou autoritu, ale na její místo dosadila a okuřuje svůj vlastní názor. Nejdříve odrazoval nepřítel

Pokračování na str. 11

Bůh je mým dědičným podílem

Máme příležitost rozjímat o žalmu s velkým duchovním napětím, poté co jsme ho vyslechli a pomodlili se. I přes textové obtíže, které se objevují především v prvních verších hebrejského textu, je žalm 15 zářivým zpěvem s mystickým nádechem, jak napovídá již vyznání víry umístěné v úvodu: *Ty jsi můj Pán, bez tebe nemám štěstí* (v. 2). Bůh je pojímán jako jediné dobro, a proto si prosebník volí místo v okruhu společenství všech těch, kteří jsou věrní Hospodinu: *K svatým, kteří jsou v zemi, jak podivuhodnou mi dal lásku!* (v. 3). Proto Žalmista rozhodně odmítá pokušení k modloslužbě s jejími krvavými obřady a rouhavým voláním (srov. v. 4).

Bůh – jediné dědictví

Je to ryzí a rozhodná volba oblasti, která je jakoby ozvěnou žalmu 72, jiného zpěvu důvěry v Boha získané skrze pevnou a bolestnou mravní volbu: *Koho mám na nebi kromě tebe? Země mě netěší, nejsem-li s tebou... Být Bohu nablízku je mé štěstí, na Pána Boha vkládám svou naději* (Ž 72,25.28).

Náš žalm rozvíjí dvě témata, která jsou vyjádřena třemi symboly. Především symbolem „dědictví“, pojmem, který je rozhodující pro verše 5–6: Mluví se tu o „dědictví“, „číši“ a „údelu“. Tyto výrazy byly použity pro popis daru země zaslíbené izraelskému národu. Nyní víme, že jediným kmenem, který neobdržel část země, byli levité, protože jejich dědictvím byl sám Hospodin. Žalmista vysvětluje poznámku: *Hospodin je mým dědičným podílem... můj podíl padl do rozkošného kraje* (Ž 15,5.6). Vyvolává tedy dojem, že je knězem, který vyhláší radost, že je zcela oddán službě Bohu.

Svatý Augustin komentuje: „Žalmista neříká: Ó Bože, dej mi dědictví! Co mi dáš jako dědictví? Naopak říká: všechno to, co mi můžeš dát mimo sebe, je směšné. Ty sám buď mým dědictvím. Jen tebe miluji... Očekávat od Boha Boha, být zahrnut od Boha Bohem. Ten ti postačí, mimo něho ti nemůže stačit nic“ (Sermone 334,3: PL 38, 1469).

Záchrana pro společenství s Bohem

Druhé je téma dokonalého a trvalého spojení s Hospodinem. Žalmista vyjadřuje pevnou naději, že bude uchráněn od smrti, aby mohl zůstat v důvěrném spojení s Bohem, což ve smrti není možné (srov. Ž 6,6; 87,6). Jeho výrazy neurčují žádnou hranici

této ochraně; je možno je dokonce chápat ve smyslu vítězství nad smrtí, které zajišťuje věčnou důvěrnost s Bohem.

Prosebník používá dva symboly. Především se vybavuje tělo: exegeté nám říkají, že v hebrejském originálu (srov. Ž 15,7–10) se mluví o „bedrech“, symbolu utrpení a skrytější niternosti, o „pravici“, symbolu síly, o „srdci“, sídlu vědomí, o „játrech“, která vyjadřují emotivitu, o „těle“, které označuje křehký život člověka, a konečně o „dechů života“.

To je tedy představa „celé bytosti“ osoby, která není pohlcena a zničena porušením v hrobě (srov. v. 10), ale je zachována při plném a šťastném životě s Bohem.

A zde je druhý symbol žalmu 15, symbol „cesty“: *Ukážeš mi cestu k životu* (v. 11). Je to cesta, která vede k „plné radosti v Boží přítomnosti“, ke „sladkosti bez konce po pravici“ Pána. Tato slova se dokonale hodí pro vysvětlení, které rozšiřuje perspektivu naděje na společenství s Bohem ve věčném životě po smrti.

Novozákonní naplnění

Je snadné vyuitit, že tento bod žalmu převzal Nový zákon v zaměření na zmrtvýchvstání Krista. Svátý Petr ve své řeči o Letnicích cituje právě druhou část hymnu se skvělou velikonoční a christologickou aplikací: *Bůh vzkřísil Ježíše z Nazareta, zbavil ho bolesti smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci* (Sk 2,24).

Svatý Pavel se odvolává na žalm 15 v hlásání Kristovy Paschy během své řeči v synagoze v Antiochii v Pisidii. V tomto smyslu ho hlásáme také my: *Nedopustíš, aby tvůj Svátý podlehl porušení. David ve své době sloužil podle Boží vůle, a když umřel a odešel ke svým předkům, podlehl porušení. Ale ten, kterého Bůh vzkřísil – totiž Ježíš Kristus – porušení nepodleh* (Sk 13,35–37).

Bolletino Vaticano 28. 7. 2004
překlad -lš-

Mariina velepíseň

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

Mocně svrhl z trůnu a ponížené povýšil

Dnešního dne tě Boží Syn posílá do školy své Matky. Vydala se na dalekou cestu z Nazareta do Judských hor. Dobře si uvědom, kocho to můžeš doprovázet: Svatá Panna kráčí do hor jako živý svatostánek – nese pod svým srdcem živého Boha, který se stal v jejím lůně člověkem. Její dlouhá pouť je neustávající proud modlitby: je to dlouhý a slavný hymnus nejdokonalějšího klanění, nejpokornějšího důkuvzdání, ale také nejpevnější víry a důvěry, kterým tato poslušná služebnice oslavuje svého Pána. Tvoje společnost ji v tom nesmí rušit, může ji jen doprovázet podobnou neustávající modlitbou. Nemáš snad všechny důvody, abys ji v jejím chvalozpěvu věrně a vytrvale následoval?

Pozoruj s nejvyšší úctou tuto nepatrnou služebnici. Nic není na ní nápadného, nic neprozrazuje, jak vzácná je to schránka ještě vzácnějšího pokladu. Jestliže Pán, který vidí i to, co je skryté,⁽¹⁾ na ni shlédl a našel v ní své nejvyšší zalíbení a svou pomocnici, kdo by mohl být tak smělý a domyšlivý a přehlížet ji, jako by ji nepotřeboval? Všechny ty velké věci, které jí učinil ten, který je mocný, nejsou určeny jen jí, nýbrž jsou především darem jeho milosrdenství pro všechna pokolení.

Právě tak chápe tato prostá dívka z Nazareta své poslání, když nastupuje svou dlouhou cestu ke své příbuzné. Nechce si svého Pána ponechat jen pro sebe ani nyní, kdy jeho život klíčí v jejím lůně. Cítí svou povinnost přinést ho k těm, kdo se ho bojí, aby také jim učinil velké věci. Bůh chce v tobě přebývat, aby v tobě a skrze tebe prokazoval sílu svým ramenem, jak toho budeš svědkem v Alžbětíně domě.

Ten, kdo dává pokorným vidět Mariinu velikost, je sám původce této velikosti: Duch Svátý. Na něho se obrať a pros o jeho světlo, abys Mariinu velikost a blízkost vnímal tak jako její svatá příbuzná – jako nezasloužený dar. Není mezi všemi tvory na nebi i na zemi nikdo větší než Matka tvého Pána, a to i přesto, že k tobě přichází pokorně a tiše jako nepatrná služebnice. Přináší nám Plod svého života, aby v nás obnovil život. Všichni, kteří propadli smrti, pro svoje spojení s Kristem budou povoláni k životu. Ale toto spojení s Kristem je možné jen díky té, která porodila Chlapce, aby vládl všem národům.

Proto nepřestávej nikdy blahoslavít požehnanou mezi ženami, neboť tím blahoslavíš také požehnaný Plod jejího života. Jestliže se dí-

tě v Alžbětíně lůně radostně pohnulo již při zvuku Mariina hlasu, jaké divy milosti ti může přinést, když ji dovolíš, aby se svým požehnaným Dítětem vstoupila do tvého srdce? Provolávej velkým hlasem její chválu pro velké věci, které jí učinil Pán: Ona nám dala Dárce života. Ale povolávej jí chválu také za to, že je vždy připravena vstoupit do tvého domu, aby tě obdarovala požehnanou přítomností Božího Syna.

Nepřeslechni důvod, pro který Alžběta především blahoslaví svatou Pannu: blahoslaví ji za to, že uvěřila tomu, co jí bylo řečeno od Pána. Uvěřila v nepochopitelné tajemství vtělení Syna Nejvyššího a uvěřila v jeho moc a ochranu i v situaci lidsky neřešitelné. I její cesta ke staré příbuzné je ovocem její víry. Nic se nevyplácí více než uvěřit tomu, co ti bylo řečeno od Pána, i když se ti to jeví jakkoliv nepochopitelné. Jeho smýšlení není naše smýšlení a jeho moc přesahuje všechno pomýšlení. Ti, kdo spoléhají na svůj rozum, svou sílu a své postavení, budou svrženi z trůnu své pýchy, zatímco věrným, kteří pokorně uznávají a přijímají svou bezmocnost, se nakonec vždy dostane pomoci, ve kterou ve své důvěře uvěřili, a budou moci dosáhnout Bohem vytčeného cíle.

Nemusíš se nikdy obávat, zda chválou požehnané mezi ženami nezanedbáš chválu Nejvyššího. Na všechnu chválu má Maria jedinou odpověď: chválí Pána za všechny věci, které jí učinil, i za všechnu chválu, které se jí dostává. Neboj se chválit tu, kterou jako první blahoslavil nejen Boží anděl při zvěstování, ale brzy nato sám Duch Svátý, který oznamuje Mariinu nastávající slávu, když jí vnuká proroctví: *Budou mě blahoslavít všechna pokolení, a když ji sám ve svém velkém Zjevení opěvuje jako Ženu oděnou sluncem s dvanácti hvězdami kolem hlavy.*

Chceš-li vzdávat opravdovou chválu svému Pánu, spoj se k tomu s Marií. Není snad Maria první, kdo vzdává chválu a díky za nejvzácnější dar Eucharistie? Kdykoliv tě Pán hladového sytí, je to Maria, kdo ti ho přináší a kdo ho neustává chválit. To dobré, čeho se ti dostává jako andělského pokrmu, je Tělo, které ona jako první přijala a nosila ve svém životě. Pros ji, aby tě naučila Pána přijímat a chválit, ale také se uč od ní připravenosti přinášet v důvěře a věrnosti pro něho oběti uprostřed úkladů, které jejímu potomstvu, a tedy i tobě, stvoří veliký ohnivě rudý drak. Měj důvěru a vytrvalost. Její Syn a tvůj Host zlomí vládu všech možných knížat, mocností a sil. Jemu patří vítězství, moc a královská vláda.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 6,6

Liturgická čtení

1. čtení – Zj 11,19a; 12,1.3–6a.10ab
Boží chrám v nebi se otevřel a ukázala se v něm archa jeho úmluvy. Pak se objevilo na nebi veliké znamení: žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy. Potom se objevilo na nebi další znamení: veliký ohnivě rudý drak se sedmi hlavami a deseti rohy a na každé hlavě měl čelenku. Ocasem smetl třetinu hvězd z nebe a svrhl je na zem. Ten drak se postavil před ženu, která měla rodit, aby pohltil její dítě, jakmile ho porodí. A porodila syna, chlapce, toho, který má vládnout všem národům železným prutem. Avšak její dítě bylo uchváčeno do nebe k Bohu, k jeho trůnu. Žena pak uprchla na poušť, kde měla místo připravené od Boha. Tu jsem slyšel hlasité volání v nebi: „Od nynějška patří vítězství, moc a královská vláda našemu Bohu a panování jeho Pomazanému.“

2. čtení 1 Kor 15,20–27a

Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro svoje spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus; pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu Otci a až zlomí vládu všech možných knížat, mocností a sil. On totiž musí kralovat, „dokud mu (Bůh) nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám“. Jako poslední nepřítel bude pak zničena smrt. „Všechno“ totiž (Bůh) „podřídil pod jeho nohy.“

Evangelium Lk 1,39–56

Maria se vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě

Pokračování na str. 4

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie

Protože Církev hlásá Boží Zjevení, musí vyslovit také celou, nezkrácenou a nezkomolenou pravdu o člověku. Všechna řeč o člověku (antropologie) má tedy svůj základ a nachází své naplnění v řeči o Bohu (teologii). Bez teologie, bez prožívané víry Církev je lidské sebepojetí zkráceno a stává se nepravdou. V důsledku toho se může stát lidské jednání hluboce nelidským.

Vynikajícím příkladem je vztah člověka k jeho tělu. Tělesnost patří k lidské podstatě. To je důležitá část pravdy o člověku. Ta však je a zůstává nepochopitelná, dokud člověk nechápe sám sebe jako tvora, který je Stvořitelem z jeho vůle povolán k věčnému životu vykoupeného tvora. Jen na tom se zakládá cena a důstojnost celého člověka, tedy i jeho těla. Pokud v lidském vědomí schází tento teologický základ člověka, případně pokud ho vědomě popírá, upadá člověk do bezedné propasti bez Boha. Pak ovšem také upadá pojetí těla do velkého nepořádku. Neboť bez živé víry nevzniká něco jako nadčlověk, nýbrž člověk dosahující velice rychle smýšlení a jednání nelidské úrovně. Progresivní úpadek studu je toho ze všech médií křičícím svědectvím.

V míře, v jaké se pro některé lidi stává tělo pouze prostředkem nelitostného sebeuskutečňování a předmětem žádostivosti, zaznívá pokřik o domněle ‚tělu nepřátelské‘ Církví. Dnešní slavnost však ukazuje, jak přátelsky smýšlí Církev o těle. Samozřejmě zůstává přítom v božském rámci plně pravdy o člověku. Zaslíbení teologové si mohou přitakávat novodobému překroucení slov a bezbožné ‚kultuře těla‘. Ono dogma, které určuje teologický obsah dnešní slavnosti, však ukazuje, jakým způsobem uznává Církev cenu a také důstojnost těla: »Je to Bohem zjevená pravda víry, že neposkrvněná a vždy panenská Matka Boží Maria po dokončení svého pozemského putování

byla vzata s tělem i duší do nebeské slávy.«

Proti protestantskému biblicismu je třeba nejdříve konstatovat: toto dogma, i když se neodvolává na výslovnou výpověď Písma svatého, je teologicky plně zdůvodněné. Když toto tělo žád-

ným hříchem neposkrvněné bylo zářícím prostředkem pro zosobněnou milost, totiž Ježíše Krista, pak její osvobození od rozkladu, tzn. okamžité přestrojení do nebeské slávy, se stává dokonalým vyjádřením Mariiny nedotčenosti hříchem. Jedinečný Ma-

riin vztah k Ježíši Kristu dovoluje, aby se toto Mariino tělesné vyznamenání projevilo na konci jako oprávněné.

I když se dogma vztahuje k privilegii Matky Boží, obsahuje také všeobecně platnou výpověď o člověku jakožto tvoru, který je předmětem Božího vyvolení. Neboť zde se nejedná pouze o Mariino soukromé vyznamenání... »zde jde spíše o událost vykoupění na jednom tvoru z řady těch, kteří potřebují vykoupění. Vykoupění se totiž dokonává tam, kde se plně projevuje na lidském tvoru jako celku, tedy i na podceňovaném nebo dokonce opovrhovaném těle... Skrze tuto událost se Maria stala plně vykoupenou, na ní je zjevné, co je to vykoupění, které se dnes často chápe pouze jako osvobození ze sociálního útlaku a pozemské bídy. Ono však v konečném pojetí znamená dokonalé proniknutí božského života i do lidského těla,... vítězství nad smrtí v jakékoliv formě.«

Na Marii je ve skutečnosti zřejmé, »jak konkrétně božské, tedy nebeské zjevení, se týká jednotlivého pozemského člověka. Bůh stvořil člověka s tělem i duší. On volá člověka celého. Proto je v našem pozemském životě rozhodující to, abychom jako povolání, a to jako celistvé povolání, nechali vstoupit Božský život skrze jeho milost také do našeho těla. Bůh nás chce celé, s tělem i duší přijmout do věčného života. To je totiž jediný pravý život. Proto začíná již na zemi, nyní a zde, s duší a tělem a v naději, že my jako naplnění, jako plně vykoupění můžeme a máme být oslaveni i se svým tělem.«

Větší přátelkost k tělu než tato naděje není vůbec myslitelná. Držme se proto pevně a věrně celé pravdy o celém člověku. A chraňme také cenu a důstojnost lidského těla.

-sks- 31-33/2003

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

a radostně pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“

Maria řekla: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici.

Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Mocné zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocné sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky.“

Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů.

Maria nanebevzatá

Letos uplyne od vyhlášení dogmatu o nanebevzetí Panny Marie teprve 54 let, ale toto dogma jen formulovalo to, co bylo odedávna předmětem víry a úcty Božího lidu. V Jeruzalémě se tento svátek slavil již v 5. století a během dalších dvou staletí se rozšířil na Východě i na Západě. Chrámů, které jsou zasvěceny Nanebevzetí Panny Marie, je bezpočet.

Před vyhlášením dogmatu se Pius XII. ptal všech biskupů Církve, jaký názor mají jejich věřící. Žádné mariánské dogma se nás netýká tak bezprostředně jako právě toto. Dogma je klenotem preciznosti a moudrosti: *Neposkrvněná Matka Boží a vždy Panna Maria byla po skončení pozemského života vzata s tělem i duší do nebeské slávy.*

Nic se tu nepraví o okolnostech: kde, kdy, jak. Můžeme myslet na nejsladší smrt, *usnutí*, jak říkají naši východní bratři, po kterém následoval slavnostní vstup do světa Otce, Syna a Ducha Svatého.

Podstatné je toto: vstup těla i duše do nebeské slávy. „Tímto svátkem zpívá Církev hymnus o lidském těle,“ říká kardinál Josef Ratzinger. Je to tělo jako naše, které s Marií vstupuje do onoho světa, k Bohu. Ježíš, který se stal skrze Marii člověkem, slavně přijal její tělo k sobě.

O tom, jak vypadá oslavené tělo, nemáme dostatečnou představu. Víme jen, že po strašném zpusošení skrze smrt budeme mít opět novou tělesnou strukturu, která nám umožní náš vzájemný styk i styk s Bohem. Teologové diskutují, kdy k tomu vzkříšení dojde. Pro Marii je jasné: přijala bezprostředně svůj věčný příbytek v nebi. Jak říká sv. Pavel: *Proto vzdycháme plni touhy po tom, abychom si mohli vzít na sebe ještě jako šat i svůj příbytek z nebe, a to i v tom případě, když budeme shledáni oblečení, ne svlečení... nechtěli bychom být svlečení, ale toužíme, aby tak*

byla smrtelná stránka pohlcena životem (2 Kor 5,2-4).

A to je právě to, co říká dogma o nanebevzetí: všechno, co přijala při svém posledním ozáření ve slávě – své neposkrvněné početí, své božské mateřství, své panenství – to všechno „jak na nebi tak i na zemi září jako znamení jisté naděje a útěchy“ (srov. LG 68).

Jsme zrozeni pro slávu

To je také její nejkrásnější dar jako Matky. Její věčná blaženost je naší nadějí. Ona nám může říct: „Hle, k jaké blaženosti jste vykročili. Vaše utrápené tělo bude jako moje, bude to tělo oslavené. Moje nanebevzetí vám ohlašuje vaši velikost. Boží láska skrze mne ukazuje svou lásku k vám.“ To byl také důvod, proč bylo dogma vyhlášeno 1. listopadu na svátek Všech svatých: aby byla Maria integrována plně do všeho, co se děje v nebi. Ona je první ve slávě, ale je stále součástí světa oslavených, kde i my jsme po ní očekáváni.

Musíme zemřít, ale Bůh nás nestvořil pro nemocnici ani pro pohřeb. Liturgie nikdy nemluví o Velkém pátku, aniž by připomněla Velikonoce. Ježíš je živý, Maria je živá, i my budeme věčně žít.

O tom, jak žila Maria svá poslední léta, nevíme nic. Mluvit o tom, že netrpělivě čekala, až přijde ke svému Synu, je pouhá fantazie. Maria nezná netrpělivost a dává nám lekci, abychom přijímali i tento pozemský život podle Boží vůle. Jsme-li těsně spojeni s Ježíšem, může být naší plností jak na zemi tak na nebi. Tuto plnost Maria vždy prožívala, plnost jednoty s ním. Když ji uctíváme a 15. srpna patříme na její slávu, ona nám odpovídá: „I ty jsi zrozen pro tuto slávu!“ Kdy to bude, není důležité od okamžiku, kdy známe cíl: Navždy s Ježíšem!

*Medjugorje Torino 6-7/2004
překlad -lš-*

Přijďte k oltáři!

Eucharistie v mariánském zjevení v Rue de Bac v Paříži 1830

O půl dvanácté jsem uslyšela, že na mě někdo volá: „Sestřičko, sestřičko!“ Probudila jsem se a podívala se tím směrem, odkud přicházel hlas. Přicházel z uličky u postele. Odhrnula jsem záclonu. Viděla jsem asi čtyři až pětileté dítě oblečené do bílých šatů. Řeklo mi: „Pojď do kapličky. Panna Maria tě tam čeká.“ Napadlo mě, že mě někdo uslyší. Dítě odpovědělo: „Neznepokojuj se. Je půl dvanácté. Všichni tvrdě spí. Pojď! Čekám na tebe!“ Rychle jsem se oblékla a zamířila k dítěti, které stálo v záhlaví mé postele. Dítě se drželo po mém levém boku. Všude kolem byla rozsvícena světla. Velmi jsem se tomu divila. Nejvíce mne překvapilo, že se dveře otevřely na dotyk dětské ruky. Překvapení vyvrcholilo, když jsem uviděla, že všechny svíčky a světla svítí. Připomínalo mi to půlnoční mši svatou. Pannu Marii jsem neviděla. Dítě mne zavedlo do svatyně ke křeslu, kde sedává kněz. Klekla jsem si. Dítě celou dobu stálo. Měla jsem dojem, že už dlouho klečím. Rozhlédla jsem se, jestli nepřicházejí sestry, které měly noční službu. Konečně přišla pravá chvíle. Dítě mě upozornilo slovy: „Už je tady Panna Maria.“ Slyšela jsem něco jako šum hedvábných šatů. Zdálo se, že přichází z tribuny, kde visel obraz svatého Josefa. Sedla si do křesla na evangelijní straně kostela, které bylo podobné křeslu svaté Anny. Ale nebylo úplně stejné. (Sestra vzpomíná na obraz svaté Anny nad vchodem do sakristie.) Nechtěla jsem věřit, že je to Panna Maria. Dítě mi však znovu řeklo: „Panna Maria je zde.“ Těžko bych mohla vyjádřit, co jsem v tu chvíli cítila a co se odehrávalo v mé duši. Měla jsem dojem, jako bych neviděla Pannu Marii. Potom to dítě už mluvilo jako dospělý muž, hlasitě a přísně. Podívala jsem se na Pannu Marii a přiskočila jsem k ní. Klekla jsem si na stupně oltáře a ruce jsem složila do jejího klína. Tam jsem strávila nejvzácnější chvíle svého života. Těžko bych mohla říci, co jsem tenkrát prožívala. Řekla mi: „Dítě moje, Pán Bůh tě chce něčím pověřit. Budeš hodně trpět. Přetřpíš to v přesvědčení, že to děláš pro chválu Boží. Poznáš, co chce Pán Bůh. Budeš trpět tak dlouho, dokud to neřekneš svému zpovědníkovi – duchovnímu vůdci. Bude ti protřečet, ale neboj se. Dostaneš zvláštní milost. Řekni mu to jednoduše a s důvěrou. Důvěřuj, neboj se! Uvidíš určité věci, oznam mu je. V rozjímání dostaneš zvláštní nabídku.“ Panna Maria mi řekla, jak se mám chovat ke zpovědníkovi. Řekla mi i jiné věci, ale o tom nesmím mluvit. **Ukázala mi levou rukou na oltář a poradila mi, abych tam přišla ve svém trápení a vylévala si zde své srdce. Ujistila mě, že tam vždycky dostanu potřebnou útěchu.** Dále řekla: „Tato doba je velmi zlá. Francii postihne neštěstí. (Týden po zjevení vypukla červencová revoluce, která odstranila Karla X. Naznačena byla i válka v roce 1870 a komuna v roce 1871 se všemi hrůzami.) Královský trůn padne. Celý svět bude trápen nejruznější bídou (Panna Maria měla při těchto slovech velmi utrápenou tvář). **Přijďte sem k oltáři, zde dostanou milost všichni, kteří o ni budou s důvěrou prosit. Dostanou ji velcí i malí.** Dítě moje, hrozně ráda rozdávám milosti, hlavně vaší Společnosti. Mám ji velice ráda...“

Ze zjevení roku 1830 v rue de Bac v Paříži můžeme tedy čerpat mocné impulsy k prožívání Eucharistie, zvláště nyní v „Roce Eucharistie“, vyhlášeném Janem Pavlem II.

P. R.

Maria - ze všech nejkrásnější

Žena ruského spisovatele Dostojevského vyprávěla, že její muž odjížděl rok co rok do Drážďan a tam dlouhou dobu stál před Rafeolovou Sixtinskou Madonou. Když se ho jednou zeptala, proč to dělá, řekl. „Abych nezoufal nad lidstvem.“

To bylo před 100 lety. Je to dnes lepší? Nedávají nám utrpení a lidské soužení, rukojmí teroristů a násilí v mnoha zemích, stálý nepokoj v rozpolceném světě právě takovou odstrašující odpověď?

V této tíživé situaci stává nám Církev před oči Marii, kterou anděl v Nazaretě nazývá *plnou milostí* (Lk 1,28), a tím poukazuje na onen jedinečný lesk, který vychází z jejího vysokého vyvolení, aby se stala Matkou Boží. Pius IX. o ní prohlásil před 150 lety 8. prosince 1854 jako přesvědčení víry celé Církve toto dogma: „Nejsvětější Panna Maria zůstala od okamžiku svého početí na základě zvláštní milosti a vyznamenání ze strany všemohoucího Boha a s ohledem na zásluhy Ježíše Krista, Vykupitele lidského pokolení, uchráněna od každé poskvrny.“

Otcové II. vatikánského koncilu interpretovali papežovu nauku v dogmatické konstituci o Církvi slovy: „Proto se nelze divit, že u svatých Otců zavládl obyčej nazývat Bohorodičku zcela svatou a nedotčenou jakoukoliv poskvrnou hříchu, takřka modelovanou Duchem Svatým a vytvořenou jako nové stvoření. Panna Maria byla od prvního okamžiku svého početí obdařena leskem jedinečné svatosti“ (LG 56).

Nezachoval se nám žádný Mariin obraz. Vše, co umělci vytvořili světlem a barvou na plátně, kdekoli pracovalo dláto a kladivo, to vše je pouhý tápající pokus a přiznání básníka: „Vidím tě, Maria, vyjádřenou v tisí-

ceré podobě. Ale žádná z nich tě nemůže představit tak, jak tě vidí moje duše“ (Novalis).

Maria je nejkrásnější ze všech! Tato nesmírná chvála zní od počátku po celá staletí ve slovech a ve zpěvech, ve zvoláních a chválách. Kdo na ni patří,

má a musí se ponořit do věčného světla. Kdo chce zobrazit její obraz, musí se ponořit do slávy toho, který ji vyvolil za Matku svého Syna a uchránil od dědičné viny. Proto ji nazýváme „Jitřenkou naší spásy“ a opěvujeme jako „po Bohu tu nejkrásnější“,

protože na ní a skrze ni vidíme světlo nad propastmi této země a našich srdcí.

Mariina chvála, chvála té nejkrásnější není nějaké fantastické lidské blouznění. Její vše převyšující krása je milost, Boží dílo na lidském vykoupení, které z ní vzešlo a nám samým je určeno. Milost není nikdy výsledkem lidské práce a konání; milost je dar Boží velkodušnosti a milosrdenství. Odtud ta radost, ve které se Mariin obraz vždy znovu snaží být vzorem vykoupeného člověka. Proto žezlo a koruna, věnec z dvanácti hvězd na její hlavě, které mají poukazovat na Dárce všech milostí, na Otce v nebesích, na jeho slávu a na jeho milost. Ano, milost, to je to slovo, které Marii v Písmu svatém nejvíce zdobí: „Bud' zdráva, milostiplná!“ a odůvodňuje naši mariánskou úctu.

Milost je opravdu to nezbytné slovo v době, kdy lidé jsou bez milosti a arogantní, ale kdy také tak mnozí hledají naplnění smyslu, útěchu a oporu. Čím je všechna ta pýcha lidského sebeničení proti takové Boží milosti, která je nám dána, abychom ji předávali dále: jedněm pro naději a druhým pro povzbuzení, aby se opět odvrátili od svých hříchů a obrátili se k Bohu milosti a života.

Svěřujte v modlitbě slabé a nemocné a především umírající do mého Nejsvětějšího Srdce. Jsou-li skryti v lásce mých svatých ran, co by jim mohlo uškodit? Ani smrti se nemusíme bát. Já jsem ji přemohl. Ve vítězství milosrdné lásky jsem přitáhl všechny na své Srdce, všechny, kdo moji lásku přijímají, kteří této lásce dávají v sobě přebývat. Ty všechny přenáším ze smrti k životu a vkládám je do Srdce svého Otce, původu a ohničku všeho života, pramenu veškeré lásky.

S celou láskou svého Srdce vás prosím, svěťte lidstvo do mých svatých ran, aby nikdo nebyl zavřzen z vaší viny. Dávám vám moc nad svým Srdcem, středem výkupných milostí z mých svatých ran. Toto Srdce se vydává vašim modlitbám, vaší důvěře, vaší milosrdné lásce ve stále se obnovujícím úkonu lásky, která přináší spásu všem, kdo se vrhají do záchranné náruče této lásky.

Františka Marie od Ukřižované Lásky

Biskup Wilhelm Schraml, Pasov

Milostí jsme to, co jsme; i Maria, tím, čím je a co vyzařuje. *Neboť Bůh shlédł na ponížení své služebnice* (Lk 1,48). V jásetu Magnificat je děkovaná odpověď na její vyvolení pro nás povzbuzením, že odhalujeme svou důstojnost jako lidí a Božích dětí a probouzíme ji stále znovu tím, že se obracíme k našemu milujícímu a odpouštějícímu Bohu. Neboť opravdu krásný člověk je jen ten, který miluje Boha *z celého srdce a z celé duše* (Lk 10,27).

II. vatikánský koncil nadepsal poslední kapitolu dogmatické konstituce o Církvi větou: „Maria jako znamení jisté naděje a útěchy pro putující Boží lid.“ Je to poslední kapitola nejen proto, abychom na Matku Páně nezapomněli. Měla by být současně souhrnem poselství víry dnešku a zítřku, vyznáním Kréda křesťanství z první hodiny, ve které Bůh sám ujistil Marii: *Pán je s tebou* (Lk 1,28).

Maria je jisté znamení naděje a útěchy. Kdy více potřebuje lidstvo takové znamení než v dnešních dnech! Ve dnech znavené rezignace tak mnohých nejen v naší Církvi, ale i na celém světě! Ve dnech marného útěku mnohých do hluku a zapomnění, do drog a sebevraždy, protože se jim zdá, že tu pro ně už nic není, za co by se vyplatilo přinést nějakou oběť!

Proč zůstávají kolébky v našem národě prázdné? Proč vypuzujeme nenarozené dítě? Proč hážeme v naši pohrdající společnosti všechno na smetiště, i úctu k životu, důstojnost člověka, lesk svatosti a nevinnost srdce? Jedině proto, že už nevidíme a nevzhlížíme k tomu, co nám Bůh signalizuje v Paně Marii bez poskvrny počaté – a to je povolání člověka k jeho naplnění ve svatosti; k budoucnosti, která se nazývá nové nebe, do svatého města, kde Bůh setře každou slzu z našich očí a kde už nebude ani nárek ani smrt (srov. Zj 21,4).

V tragické hodině lidských dějin zasvětil Pius XII. 31. října 1942 lidstvo Neposkvrněnému

Srdci Panny Marie. Vložme nyní znovu svou důvěru do rukou naší nebeské Paní a Matky. Prosmě ji o pomoc, aby v nás milost nevyhasla, nýbrž stala se pro lidi světlem v temnotách naší doby. Dívejme se jako Dostojevský na Marii, abychom si nezoufali nad lidstvem, nýbrž vytvořili naději, která nás činí silnými v našem následování Krista. Dívejme se Mariinými očima na Ježíše, jejího Syna, našeho Vykupitele, je muž jedinému patří čest a chvála, sláva a dík nyní i na věky.

Předneseno na májové pobožnosti v rámci kongresu „Radost z víry“ v Řeznu 14. května 2004

Z Der Fels 7/2004 přeložil -lš-

„Panenství přišlo na svět s Marií“

Tak píše Pius XII. v encyklice Sacra virginitas. K 50. výročí této encykliky několik textů církevních Otců, které papež ve své encyklice cituje.

„Svaté panenství a dokonalá, službě Pánu zasvěcená čistota patří v Církvi k nejzávažnějším pokladům, které jí její Zakladatel zanechal jako dědictví. Z tohoto důvodu zdůrazňují církevní Otcové, že trvalé panenství je výtečné dobro s podstatně křesťanským charakterem. (...) Svati Otcové (...) a mnozí další chválili panenství ve svých spisích nejvyššími tóny; tato nauka svatých Otců obohacená ještě v průběhu staletí církevními učiteli a mistry křesťanské askenze měla jistě na křesťany obou pohlaví velký vliv, když vyslovovali a potvrzovali přání zasvětit se Bohu v dokonalé čistotě a vytrvat v tom až do smrti“ (*Sacra virginitas* 1.3).

Panenství je obdivuhodné znamení kvetoucí svatosti a duchovní plodnosti, jíž se vyznačuje společnost založená Ježíšem Kristem. (SV 27)

Panenství je květina, která klíčí v Církvi, šperk a ozdoba, milost Ducha Svatého, radostiplná příroda, neporušené mistrovské dílo chvály a slávy, Boží podobenství, které odráží Pánovu svatost, je to ta nejvyvolenější část Božího lidu. Z nich (panen) má Matka Církve radost a v nich dochází její slavná plodnost plného rozkvětu: čím více vzrůstá zástup panen, tím větší je blaženost Matky Církve.

*Svatý Cyprián,
De habitu virginum*

K uchování panenství v čistotě a k jeho zdokonalení slouží jeden prostředek, jehož účinnost je potvrzena opakovanou staletou zkušeností: to je opravdová a horoucí láska k Panně a Matce Boží. Neboť ona, jak řekl již svatý Ambrož, je „mistryní panenství“ a mocnou matkou především duším zasvěceným službě Bohu. (SV 58)

Komu by mohl Pán přiznat větší zásluhy, kdo by mohl dostat větší odměnu než jeho vlastní Matka? Opravdu nikomu neudělil bohatší dary než dar Mariina panenství. (...) Když druhým slibuje, že dostanou dary, mohl by strpět, že jeho Matce budou odepřeny? Marii nebudou odepřeny, ona je mistryní panenství, a nemůže se stát, aby ona, která ve svém lůně nosila Boha, myslela, že nosí jen člověka.

Milost Mariina byla tak velká, že si dar panenství nejen nepodržela pro sebe, ale dopřála ho také těm, u kterých viděla, že u nich bude ozdobou neporušenosti.

*Svatý Ambrož,
De institutione virginis*

Snad nikdo neukázal lépe než Augustin, jak důležitá je křesťanská pokora pro zachování panenství. (SV 54)

Ustavičná zdrženlivost a ještě více panenství jsou velké dary u Božích svatých. Je však třeba s nejvyšší bdělostí dbát o to, aby ho nepokazila pýcha. (...) Čím větší je poklad, který vidím, tím více se bojím, aby mi ho nevytrhla pýcha. Proto nikdo nestřeží poklad panenství lépe než Bůh, který zaručuje: Bůh je láska (1 Jan 4,8).

Strážkyně panenství je čistota a příbytkem této strážkyně je pokora.

*Svatý Augustin,
De sancta virginitate*

Hermann Cohen

Na naléhavou otázku člověka „Kde najdu štěstí?“ odpověděl v 19. století jeden kazatel: „Ve svém dřívějším životě jsem hledal štěstí v pozlátku balů a oslav, hledal jsem je ve zlatě, v rozkoši a ve hře, v důvěrném styku se slavnými lidmi, ve všech radostech smyslů a ducha. Mnoho lidí se mylí, pokud jde o povahu štěstí, a hledají je tam, kde není. Milují štěstí, a Ježíše Krista, který je jediné možné štěstí, nemilují. ... Ale někdo řekne: ‚Já v Ježíše Krista nevěřím.‘ Já jsem v něho také nevěřil, a právě proto jsem byl nešťastný!“ Tímto kazatelem byl Hermann Cohen.

Dětství a mládí

Hermann Cohen se narodil 10. listopadu 1821 v Hamburku. Jeho rodiče byli velice zámožní a zaujímali mezi dvaceti tisíci Židy ve městě významné postavení. Malý Hermann rád chodil do synagogy; líbilo se mu tam zpívat nábožné písně a žalmy.

Hermann měl mimořádné hudební nadání. Již v šesti letech hrál vynikajícím způsobem na klavír a slavil své první koncertní úspěchy. Matka jeho nadání podporovala, především povzbuzovala jeho sebevědomí a touhu po slávě. R. 1830, když bylo Hermannovi 9 let, odstěhovala se matka se třemi dětmi včetně Hermanna do Paříže. Paříž byla hlavním městem umělců, kde se scházeli největší hudebníci z celé Evropy. Hermann byl oblíbeným žákem Ference Liszta. Byl zázračným dítětem v mondénním kulturním světě a Paříž ráda naslouchala hře 13letého klavíristy. Všude byl žádaný a uctíváný.

Hledání štěstí

Liszt a jeho žák byli neoddělitelní. Proto není divu, že se velká morální krize, kterou prožíval Liszt, dotkla i jeho mladého a nezralého žáka. V hlavě mu kroužily ty nejscestnější revoluční utopie. *Hýčkali mě v salonech a všude ve společnosti... Brzy udělali ze mě zastávce nejdopornějších doktrín ... ateismu, panteismu, odbourání manželství, vzpoury, revoluce, bezmezného požitku. V hlavě 14letého nebylo místa pro jiné myšlenky.*

Liszt pro svou pohoršlivou změnu života musel z Paříže uprchnout. Se svým miláčkem, jednou vdanou ženou a matkou

odchází do Švýcarska. Hermann jako patnáctiletý jde s nimi a obdivuje tuto ženu: *Obdivoval jsem její odvahu, protože opustila všechno, dům, muže i děti a šla za svou vášní.* Později se s Lisztem opět

Dvacetiletý Hermann Cohen

vrací do Paříže, kde objevuje novou vášň: stává se hazardním hráčem. Upadl do dluhů a všechny peníze, které vydělal hrou na klavír, utápí v nové vášni. *Hráčská vášň uvrhla nejkrásnější léta mého mládí do propasti soužení a dluhů, aniž by mi dopřála jeden okamžik zotavení. Tato vášň mě přivedla nejednou na pokraj sebevraždy, tak byla strašná.* Člověk musí mimoděk pomyslet na jiného slavného hledače Boha v Rusku, který ve stejné době propadl hráčské vášni, na Dostojevského. Ale vrafme se do Paříže.

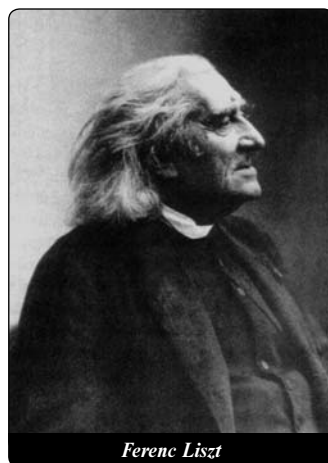
První otřes

Tedy se mi zdálo, že se daří všechno s neuvěřitelným úspěchem: byl jsem přijat do Faubourg Saint Germain (tehdejší šlechtická čtvrť Paříže). Mého ducha se zmocnila všechna pokušení světa. I přes to, že to byl v očích mnoha lidí záviděníhodný život, neměl jsem čas a ve skutečnosti jsem byl vždy neklidný... Ó, strašné otroc-

tví! I já jsem je zakusil: byl jsem jako přikovaný na galejích. Pochopil jsem, že tyto řetězy musí být zprerhány, ale nebyl jsem toho schopen.

Tak se stalo, že ho jako 26letého v květnu 1847 požádal hrabě Moskova, aby ho zastoupil při řízení amatérského sboru na májové pobožnosti v Paříži v chrámě Sainte Valere. *Souhlasil jsem jen z lásky k umění a k hudbě a pro zadostiučinění, že mohu někomu prokázat dobrou službu. Když došlo k okamžiku požehnání Nejsvětější Svátostí, pocítil jsem pojednou nepopsatelný neklid. Cítil jsem se bez své vůle přinucen sklonit se k zemi na kolena. Když jsem zde byl příští pátek opět, stalo se znovu přesně totéž a já jsem dostal překvapující myšlenku, abych se stal katolíkem.*

Tato církev ho tak přitahovala, že kdykoliv měl příležitost, účastnil se mše svaté. Přitom pokaždé se celé bytosti zmoc-

Ferenc Liszt

nil silný neklid ... vnitřní radost, která překračovala všechny moje schopnosti. Aby přišel na kloub tomuto tajemství, vyhledal jednoho katolického kněze, faráře Legranda, který mu vřadně a přátelsky naslouchal. Toto setkání

umožnilo, aby z mé duše rychle zmizely pevně zakotvené předsudky. Měl jsem z kněží strach! Znal jsem je jen z románů jako nesnášenlivé lidi, kteří stále hrozí exkomunikací. A ocítil jsem se ve společnosti vzdělaného, prostého člověka, dobrotivého a k lidem otevřeného, který očekával všechno od Boha a nic od sebe! Ale přesto démon nebyl ještě přemožen. Koncerty, slavnosti a touha po chvále stále na mě útočily a já jsem se neuměl bránit.

Obrácení

V této vnitřní rozpolcenosti ocitne se v srpnu téhož roku v Emsu v Německu, kde má koncertovat. V malém kostele se účastní katolické mše. Během bohoslužby došlo k rozhodující události: *Obřady upoutaly jako vždy moji pozornost. Ale postupně začaly ve mně působit modlitby, písně a nadpřirozená přítomnost, pocítil jsem zmatek a začal jsem se celý třást - jedním slovem, milost do mě sestoupila se vsí svou silou. V okamžiku pozdvihování Hostie jsem propukl v pláč...*

Spontánně jako z vnuknutí začal jsem před Bohem zpytovat svědomí a pokládal jsem před něho všechna strašná pochybení od svého dětství. Viděl jsem, jak se přede mnou kupí v tisících: ohavná, odporná. A přesto jsem cítil současně, jak se v mé duši jako balzám šíří neznámý klid, protože milosrdný Bůh mi vše odpustí, smiluje se nad mou opravdovou lítostí, nad mou trpkou bolestí... Když jsem tento kostel v Emsu opouštěl, byl jsem křesťanem, je-li možné být křesťanem, aniž bych již přijal křest.

Na cestě

Po návratu do Paříže jde opět k faráři Legrandovi, který zkouší, zda to jenom nehoří sláma, anebo jde opravdu o hlubokou změnu života. 28. srpna na svátek sv. Augustina 1847 přijímá křest a volí si tohoto světce za křestního patrona. 8. září na svátek Narození Panny Marie přijímá první sváté přijímání.

Ježíš dnes, to je Eucharistie

Jsem slabý, potřebuji sílu, která by mě podpírala. Ježíš přišel z nebe a stal se Eucharistií, Chlebem, který mi dává sílu.

Dnes jsem chudý. Potřebuji ochranu, která by mě přikryla, a Ježíš se stal pro mne domem.

Dnes mám hlad a žízeň, potřebuji pokrm, který by nasýtil mého ducha a mé srdce, potřebuji nápoj, který by utišil mou touhu. A Ježíš se stal v Eucharistii hrozdem, vínem.

Dnes jsem skleslý, On mě pozvedá.

Dnes jsem sklíčený, On mě těší.

Ježíš dnes, to je Ježíš se mnou...

Ježíš přichází na oltář, stává se Tělem v mých rukou, dává se mi.

Ježíš dnes, to je Eucharistie.

Hermann Cohen

Hermann chce ihned po křtu odejít do kláštera, aby se zasvětil výlučně službě Bohu, ale má před sebou horu dluhů, které je třeba vyrovnat, a to mu trvá dva roky. Založí v té době sdružení mužů pro noční adorace, které se sejdou poprvé v noci z 6. na 7. prosinec. Pozve také své bývalé přátele: *Pojďte na tuto nebeskou hostinu, která je připravena věčnou Moudrostí. Přijďte a odložte svou dětinskost, svoje výmysly. Proste Ježíše o bílý šat odpuštění. Utište svou žízeň novým čistým srdcem z jasného pramene lásky...* Postupně se sdružení rozšiřuje po celém světě a existuje dodnes.

Konečně splatil své dluhy a je volný. Táhne ho to ke karmelitánům. Četba o životě Jana od Kříže upevňuje toto rozhodnutí. 16. července 1849 na svátek Panny Marie Karmelské vstupuje do kláštera v Brouseu nedaleko Bordeaux. Svě matce napsal: *Řeholní řád, do kterého jsem vstoupil, má svůj původ u židů v roce 930 před Kristem: založil ho prorok Eliáš ze Starého zákona na hoře Karmel v Palestině. ... Proč jsem se dal na tento způsob života? Abych následoval způsob života, jaký vedl Ježíš Kristus, když přišel zachránit lidi svou poslušností, svou chudobou a svým křížem. Pro tento život jsem se rozhodl.*

Bratr Augustin Maria od Nejsvětější Svátosti

Na Karmelu obdrží jméno bratr Augustin Maria od Nejsvětější Svátosti. Pravidla noviciátu jsou pro bývalého světáka tvrdá. Nejvíce obětí ho stojí odvyknout si postupně kouření a pití kávy. V roce 1850 skládá řeholní sliby a v roce 1851 ve věku 30 let přijímá na Bílou sobotu kněžské svěcení.

V jeho řeholním jménu jsou vyjádřeny hlavní rysy jeho spirituality: velká úcta k svatému Augustinovi, velká důvěra k Matce Boží: *Maria mě přivedla k Ježíši, Maria mi dala Eucharistii a Eucharistie mě okouzila*, a hluboká láska k Ježíši v Nejsvětější

ší Svátosti: *Jsem dítě Nejsvětější Svátosti, bytost, která byla obnovena a přitahována touto propastí nejúctyhodějšího tajemství, která chce dýchat a žít skrze Ježíše v Hostii.*

Hermann Cohen - bratr Augustin Maria od Nejsvětější Svátosti

Často si v květnu připomíná své obrácení: *Ty, měsíci Mariin, měsíci květu, měsíci požehnaní, měsíci mého obrácení, buď pozdraven!*

Rovněž vděčnost je podstatnou známkou jeho duchovního života. Lhostejná nevděčnost mnoha křesťanů je pro Hermana bolestnou skutečností a vede ho k založení *Bratrstva díkyčinění*, jehož úkolem je *věčně děkovat, především za Boží dar, dar par excellence, za Eucharistii. Děkovat Pánu za ty, kteří to nedělají.*

R. 1852 poslali P. Augustina Mariu kázat do různých měst, jmenovitě Lyonu, Marseille, Pa-

říže, Lutychu, Berlína a Ženevy. V Paříži začal své kázání těmito slovy: *Moji bratři, když se objevují na této křesťanské kazatelně, musí být prvním mým úkonem veřejně odprosit za skandály, které jsem dříve v tomto městě nešťastně způsobil. Jakým právem, můžete se ptát, přicházíte kázat vy, kterého jsme viděli brodit se v marasmu nestoudné nemravnosti a který se ke všem těmto zmatkům hlásil? Ano, bratři moji, vyznávám, že jsem hřešil proti nebi a proti vám... Ježíšova Matka mi ukázala Eucharistii, poznal jsem Ježíše, naučil jsem se poznávat Boha a záhy jsem se stal křesťanem... Bůh mi odpustil. Moji bratři, neměli byste mi také odpustit?*

V Anglii

V roce 1863 poslali Hermana Cohena do Anglie. Má tam znovu oživit řád karmelitánů. Po schizmatu Jindřicha VIII. (1491-1547), kdy se anglikánská církev pod jeho vládou odštěpila od Ří-

ma, nebyl v této zemi obnoven žádný klášter. 15. října 1863 na svátek sv. Terezie z Avily přivádí P. Augustin Maria prozatímně několik francouzských karmelitánů do malého domu v Londýně. 1864, ani ne dva roky po jeho příchodu, zde už bylo v provozu sedm domů, z toho dva v Londýně.

R. 1868 Hermann onemocní. Má se podrobit těžké operaci očí. Modlí se v Lurdech nověnu k Panně Marii a myje se denně v zázračném pramenu. Devátý den je náhle zcela uzdraven.

Poslední léta

R. 1870 propuká francouzsko-německá válka. Hermann odjíždí do Berlína a ve Spandau, 14 km od Berlína působí jako vězeňský kněz pro 5000 francouzských zajatců, kterým schází oděv, potrava i duchovní pomoc. Mnoho z nich je těžce nemocných. Hermann se stará o jejich tělesnou i duchovní nouzi. Zajišťuje oblečení, potraviny, denně slouží mši svatou a káže pro mnoho set vojáků.

9. ledna uděluje poslední pomazání dvěma zajatcům, kteří umírají na černé neštovice, a sám se nakazí. Když mu řeknou, že brzy zemře, raduje se. 19. ledna se zpovídá a přijímá sv. přijímání. *Nyní, můj Bože, do tvých rukou odevzdávám svou duši.* 20. ledna umírá ve věku 49 let, zatím co jedna sestra, která u něho bdí, zpívá *Salve Regina*.

Z FeL 100/2004
přeložil -lš

BANKROT BISKUPSTVÍ

K bezprecedentnímu kroku se rozhodla americká arcidiecéze Portland: vyhlásila bankrot a vstoupila do konkursu. Důvodem je výplata odškodného za pohlavní zneužívání nezletilých, kterých se v posledních desetiletích dopouštěli kněží této diecéze. V posledních čtyřech letech vyplatila diecéze odškodné za sto případů. Jen v minulém roce to činilo 43 mil €. „Naše pokladna je nyní prázdná,“ prohlásil arcibiskup John Vlazny. Nové dvě žaloby požadují po diecézi 126 mil. € a dalších šedesát žalob se ještě připravuje. Podobný osud hrozí diecézím Boston, Santa Fe a Tucson.

Kath-net

Kristus čeká na tebe

O dojmech z knihy „Umučení“, kterou napsala stigmatizovaná mystička Catalina Rivasová z Bolívie.

Při četbě knihy Umučení od Cataliny Rivas jsem prožila něco výjimečného. Kniha je zápisem slov, která jí řekl sám Pán o svém umučení a smrti.

Když jsem knihu přečetla, objevily se mi staré známé pravdy v překvapivě novém světle. Byla jsem unesena hloubkou a krásou Kristových slov. Připadala jsem si jako někdo, kdo nikdy neviděl květy a náhle se ocitl v místnosti vyzdobené tisíci růžemi o dosud nepoznané vůni. Byla jsem jako divák, před kterým se zvedla opona. Myslím si nyní, že touto četbou jsem prožila něco absolutně neobyčejného, jako bych se dotýkala samotného Boha.

V knize *Umučení* kromě toho, že nám Pán představuje obrazy svého utrpení, dělí se s námi o své osobní prožitky z těchto událostí, z poslední večeře, Olivové zahrady či posledních chvil na kříži.

Díky jeho slovům jsem si uvědomila ohromné tajemství Eucharistie. Vždy jsem věřila ve skutečnou přítomnost Ježíše ve svatém přijímání, ale myslím, že jsem si to plně neuvědomovala. Když však jsem četla jeho slova: *Kolik hodin a nocí budu muset strávit osamocený ve svatostánku?* - něco se ve mně hnulo a náhle jsem si uvědomila, že **Eucharistie je sám Ježíš plný citů a touhy. Je možné brát tuto pravdu na lehkou váhu a nepřicházet za Ním a setrávat v Jeho blízkosti v Nejsvětější Svátosti?**

Bylo mi velice líto, že my křesťané jako bychom té pravdě nerozuměli a nedoceňovali ji. Zrodila se ve mně touha organizovat ve všech kostelech světa ustavičnou adoraci před Nejsvětější Svátostí tak, aby v kostele vždy přebývala alespoň jedna osoba, která by sloužila našemu Bohu v jeho skromném příbytku, poskytovala mu odpočinek a zmírňovala hořkost osamocení. Není

to snad naší povinností po tom všem, co pro nás vykonal? Pochopila jsem jednání otce Pia, který od Nejsvětější Svátosti neustoupil ani na krok.

Nyní vím, že když přistupujeme ke svatému přijímání, nemáme tolik hledat svoje štěstí, jako spíše to dělat pro radost, jakou prožívá Ježíš Kristus, když se mu úplně obětujeme. Je to kruté, ale mnoho lidí přistupuje ke svatému přijímání jen proto, aby něco obdrželi, a jen někteří myslí na to, aby Ježíši něco sami obětovali.

Mnozí chodí ke zpovědi a k přijímání jen o velkých svátcích. Většinu svého života prožívají v hříchu, v duchovní smrti, bez posvěcující milosti a jsou tedy manipulováni silami zla. Tím, že nepřistupují ke svátostem, zbavují sami sebe neocenitelných duchovních darů, bez kterých člověk nikdy nemůže dosáhnout štěstí. Jsou ovšem bohužel i ta-

SVATOSTÁNEK - ZDROJ ŽIVOTA

Prosím tě, dbej především na věčnou, živoucí lásku k eucharistickému Spasiteli! Svatostánek je pramen života! Je to opora, pokoj, pomoc, útěcha pro ztrápené duše. Je třeba přicházet k Ježíši s živou vírou, nikoliv pouze ze zvyku, jinak opět rychle zmizí z našeho vědomí. Je třeba žít z víry, aby tato živá víra pozvedala duši k nebeským věcem a oddalovala ji od pozemských.

Svět pomijí. Musíme bojovat za to, abychom se vymanili z pomíjivých věcí. Když se duše často nepřibližují k eucharistickému ohni, zůstanou vysílené, bez zápalu, vlašné a nevhledné. Musíme si vždy znovu uvědomovat, jak máme Boha milovat a sloužit mu. Kéž by duše poznávaly a oceňovaly velké dary Boha, který přebývá mezi námi! Jak zcela jinak bychom žili!

Pater Pio

kovi, kteří přistupují ke svatému přijímání i ve stavu těžkého hříchu. Tak se ještě více ponořují do otroctví satana. V Písmu svatém čteme: *Kdo by tedy jedl chléb Páně nebo pil kalich Páně nehodně.. jí a pije odsouzení. Proto je mezi vámi tolik nemocných a churavých a mnoho jich už zemřelo* (1 Kor 11,27a.29b-30).

Náhle jsem pochopila, jak velká je Boží láska a jak velice Ježíš potřebuje naši lásku. On, Bůh, Stvořitel všeho, co žije, nazval sám sebe Božským Žebrákem lásky: *Dejte almužnu lásky Božskému Žebráku, který po vás touží, volá vás a čeká na vás.* Po tom všem, co pro nás Kristus vy-

konal, náhle si připadá jako žebrák, který natahuje ruku po drobtech lidské lásky.

Ó milované duše, kdybyste věděly, jak snadné je mě potěšit, poskytnout Bohu příbytek a odpočinek... Bůh, který vás miluje nekonečnou láskou, když vás osvobodil z pout hříchu, vložil do vás milost Božího povolání. On vás přenesl tajemným způsobem do zahrady radosti a úžasu. Ten Bůh, váš Spasitel, se stal vaším Snoubencem... Ty duše, které se shromáždí u mne, budou nádhernou zahradou, ve které každá rostlina plodí jiný květ, ale všechny mě uchvacují svou vůní. Moje Tělo bude sluncem, které dává život. Některé duše mě budou utěšovat, k jiným přijdu, abych u nich našel příbytek, u jiných si odpočinu...

Kriste Ježíši, chtěla bych být tajemným květem v zahradě tvé rozkoše!

Kristus nám ustavičně sděluje, že tento svět nám nikdy nedá pravé štěstí, protože opravdové štěstí může najít pouze ten, kdo se opravdu a upřímně zamiloval do Boha.

Jsem přesvědčena, že Ježíš i na tvoji životní cestu posílá lidi, věci nebo události, které vrhnou nové světlo na staré pravdy a pomohou ti najít jejich podstatu a hloubku. Bůh, který zná naše srdce, hledá způsob, jak nás probudit z duševní letargie, a dělá všechno, abychom ho mohli najít a zamilovat se do něho. Jen je třeba mít oči a uši otevřené pro duchovní věci a nebát se námahy vytrvalé modlitby a každodenního života z víry.

Mitujcie się 3/2004

Modlitba - nácvik pro nebe

Kde je Bůh, kterého hledáme? Víme že je všude, protože je nekonečný. Přebývá v celém stvoření, protože je nejen stvořil, ale také je udržuje při bytí. Žádná věc nemůže existovat bez Božího působení, bez Boží přítomnosti.

On je nekonečný, my jsme koneční

Přístupovat k Bohu znamená ho hledat v přírodě nebo ve stvoření nebo také mimo stvořený svět, v nekonečnosti. Každopádně to znamená vydat se za Živým. Protože Bůh není věc, nýbrž živoucí osobní bytost.

Katechismus nás učí, že Bůh je nekonečný a že je ve třech osobách: Otec plodí svého Syna. Otec a Syn, kteří se znají, poznávají v lásce svou dokonalost a jejich vzájemný dech lásky je Duch Svátý. On je zosobněný božský dech lásky. Bůh je pro nás živou bytostí.

Bůh žije bez počátku a bez konce a zcela odlišně od nás. Je nekonečný, my jsme koneční. Mezi námi tvory a Bohem jakožto osobou leží nekonečný odstup. Ať už tuto nekonečnost vidíme v sobě a ve stvoření, nebo mimo vše, co vidíme, nic se nemění na skutečnosti, že Bůh, jakkoliv proniká všechno stvořené, je od nás svou nekonečností tak říkajíc oddělen.

Obtíž modlitby spočívá v tom, že při ní musíme překonat nekonečnou vzdálenost.

Náš cíl je nebe

Co je vlastně křesťan? Je to někdo, kdo vyznává svou víru, kdo ji osvědčuje skrze bliženskou lásku, svoje vnější chování, svoje vědomí odpovědnosti. Přesněji vzato je křesťan ten, kdo směřuje ke svému poslednímu cíli, k Bohu. Křesťan je ten, kdo věří, že pochází od Boha a vrací se k Bohu; je povolán k účasti na božském životě, aby se ztratil v trojjediném Bohu. Křesťan tomu věří. Věří, že jeho nejvlastnější život se neodbyvá zde na zemi, nýbrž že žije v Nejsvětější Trojici. Neboť Bůh ho stvořil

pro sebe, stvořil nás všechny pro nebe. Nebe je mnohem více než opětovné shledání s našimi příbuznými a přáteli! Blaženost nebe spočívá v podstatě v tom, že nacházíme Boha a ocitáme se v pohybu Trojice.

Milost z nás činí Boží syny a dcery. To vnitřní v trojjediném Bohu je Otec, Syn a Duch Svátý. Skrze milost jsme povoláni, abychom byli podobní božskému Slovu, Božímu Synu. Boží Syn se stal člověkem: v něm dosahujeme svého cíle. Ztratit

se v něm, to má být naše úsilí. V něm nacházíme své štěstí. Když jsme mu podobní, vstupujeme s ním do trojjediného Boha. Máme s ním účast na božském jednání a přijímáme od něho jeho blaženost. Hleďte, to je náš cíl, to je naše nebe! Nebudeme na Boha patřit jako diváci, nýbrž budeme s božským Slovem, s Božím Synem jednat. To je život, který nebude mít konec, to je život nebe.

Modlitba jako styk s Bohem je již počátek věčného života. Je to naše zaškolení pro nebe, naše nejvlastnější uvedení do nebe. K tomu nám byl darován život na zemi. Na to se máme připravovat, v tom se máme zacvičovat, již nyní dělat to, co budeme jednou konat v nebi. My usku-

tečujeme ve víře, tzn. bez prožitku, to, čeho jednou dosáhneme v dokonalé blaženosti.

Modlitba není proto v našem životě něco vedlejšího. Modlitba je nejvyšší úkon křesťana, je to příprava na naši věčnost, je to předjímání jednání, které budeme konat po celou věčnost.

K požehnání pro nás a pro svět

Až budeme jednou v nebi a všechno spatříme v pravdě, uvidíme s úžasem, jak byl Bůh nakloněn těm, kteří s ním již na zemi byli spojeni, a jak jim přenechával řízení světa, když dával událostem průběh podle jejich přání. Terezička Ježíšova srovnává modlitbu s královnou, protože má přístup k Božímu Srdci a účastní se řízení světa.

Někteří tvrdí, že ti lidé, kteří se modlí, jsou egoisté, protože se nezasazují za svět. Jak jsou bláhoví! Ačkoliv jsou křesťané, nepochopili, co je to vlastně modlitba! To je ten nejlepší způsob, jak se zajímat o svět a cvičit se kvůli němu v bliženské lásce. Jistě, jsou i jiné způsoby, netvrdím, že to je ten jediný, ale každopádně je ten nejúčinnější, když se vrhneme skrze modlitbu do Božího proudu života.

Modlitba nás zavádí do Boha, uvádí nás s ním do spojení. Když je dokonalá, dává nám současně podíl na jeho jednání. Tento prostředek je nám stále k dispozici. Ve dne v noci můžeme úkonem víry vstupovat do Boha a v něm přebývat. Boží dveře jsou pro nás vždy otevřeny, aby nám daly vstoupit skrze modlitbu. Bůh je stravující oheň, tryskající pramen, dobro, které pramení samo ze sebe. Záleží proto na nás, abychom bez ustání úkonem víry a lásky navazovali kontakt, vnitřně se obnovovali a nadpřirozeně obohacovali. Pak můžeme být skrze něho a v něm činní k požehnání pro sebe i pro svět.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

věřící od Eucharistie falešným jansenistickým strachem. V nejnovější době nahradil opravdovou úctu pokorné víry neslyšitelně pyšnou a zaslepenou troufalostí, která ztrácí ze zřetele, s kým se to v Eucharistii stýká. Od vydání dokumentu *Redemptionis Sacramentum* již uplynuly čtyři měsíce, ale nejsou náznaky, že by vyvolal očekávanou změnu. Svěvolné interpretace a aplikace se zakořenily tak pevně, že už nikomu ani nepřipadají jako nepořádek nebo dokonce zlořád.

Zatímco si lidé mimo Církev současného papeže nesmírně váží, uvnitř Církve se nečeká na jeho slova jako na závazný a spásný pokyn zástupce Krista na zemi. Věřící se o nich prakticky nedovídat a rozmáhá se podivný postoj pasivní rezistence, která tiše počítá s tím, že tento papež už tu dlouho nebude a pak bude všechno stejně jinak.

Ať bude co bude, nikdo nemůže změnit, co ustanovil Zakladatel: Církev a její jediné pravé náboženství stojí na Eucharistii a hluboké účtě k Mat-

ce Boží Panně Marii, která jako vyvolená prostřednice a pomocnice stojí z vůle věčného Otce nevyhnutelně u všech událostí dějin spásy od jejich ohlášení na počátku dějin až do jejich naplnění při slavném návratu. Důsledkem a zárukou toho je Mariino pozdvížení do slávy jejího Syna s tělem i duší. Kdykoliv také v dějinách Církve došlo k novému rozkvětu, stalo se tak díky opravdové a horlivé mariánské a eucharistické účtě, které patří neoddělitelně k sobě, a naopak, jejich pokles je vždy povážlivým symptomem úpadku. Tato úcta není jen nějakým povinným holdem, ale je samým Bohem nabízený poklad a zdroj všech milostí. Lásku nelze nikomu nařídít, ale je možno zakázat a zabránit zjevným projevům nelásky a neúcty.

To, co platí pro lodičku Petrovu, platí i pro každého z nás: nemáme bezpečnější útočiště a jistější záchranu v jakémkoliv bouři než uprostřed dvou sloupů: Marie a Ježíše Svátostného.

-red-

Z FeL 100/2004
přiložil -lš-

Kolem homeopatie

Reakce na článek o homeopatii, který jsme uveřejnili ve Světle číslo 6/2004, nás přiměla, abychom se k tomuto tématu ještě jednou vrátili podobně jako časopis *Miłujcie się*, a činíme tak jeho redakčním článkem, se kterým se ztotožňujeme:

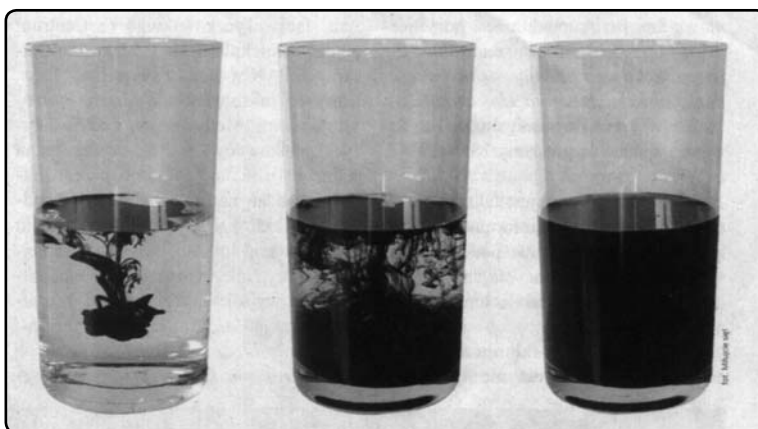
Někdo se může ptát, proč se věnujeme této otázce na stránkách našeho časopisu. Nemělo by se toto téma nechat za dveřmi konferenčních sálů, kde se vedou odborné rozhovory na lékařská a farmakologická témata? Nikoliv. Homeopatie je totiž mnohem komplikovanější skutečností, než jak bychom mohli usoudit, díváme-li se na etiketu na obalu homeopatického preparátu. Na druhé straně není možno popřít, že homeopatie se těší velké popularitě. I mezi katolíky nechybějí hlasy, které se stavějí za tuto formu léčení. Je fakt, že dosud nevznikl žádný církevní dokument, který by představil vyčerpávající stanovisko církve. Za této situace nezbyvá nic jiného, než se odvolat na povolané autority. Našimi průvodci budou Alexander Posacki TJ, Jacek Salij OP a P. Řehoř Daroszewski.

Zopakujme v krátkosti hlavní rysy homeopatie

Čím je homeopatie

Především homeopatie není bylinářství. Mnoho osob ztotožňuje tyto dva pojmy. Bylinářství spočívá ve využití léčebného působení některých rostlinných surovin a preparátů připravených z bylin. (*Zřejmě se v některých bylinářských publikacích používá termínu „homeopatie“ omylem. Pozn. red.*) Podstatou homeopatie je použití minimálních dávek prostředků, které ve větší koncentraci vyvolávají účinky podobné projevům nemoci. Ptáme-li se na homeopatii, musíme se obrátit k jejímu původu. Tvůrce homeopatie Samuel Hahnemann (1755–1843) se opíral o několik zásad. První zásada je podobnost („podobné se léčí podobným“),

kteřá spočívá v tom, že stejná substance, která chorobu vyvolává, může ji také vyléčit. Odtud také pochází název homeopatie (*homoion* – podobný; *pathia* – utrpení). Druhou zásadou je ředění, které spočívá v ředění dané substance, při čemž se vyznává, že čím větší zředění, tím silnější lék. Třetí zásadou je potenci-

onalizace čili natřásání v každé etapě ředění. Podle Hahnemanna je tato technika nezbytná, aby uvolnila „vitální sílu“ (*vis vitalis*). Říká: *Lékař může odstranit chorobu jedině působením nemateriální energie, pomocí substance obdařené modifikujícími silami a rovněž silami nemateriálními (dynamickými), které přejímá vnímavost*

probuzená v organismu. Právě díky dynamickému působení na vitální energii mohou léky navrátit zdraví a obnovit biologickou rovnováhu nemocného. (Hahnemann, *Organon umění léčit*, 16)

V čem tkví problém?

Uvedené tvrzení nás zavádí k vlastnímu problému kontroverze spojené s homeopatií. „*Terapeutická praktika tu vytvářejí takřka „božskou přirozenost“ vitální síly, kterou není možno empiricky potvrdit. Hahnemannovi totiž nešlo o potvrzení vědecké hypotézy, ale určitého světónázoru (celostní vi-*

domi, že se zakládá na falešných a nebiblických principech a svádí své příznivce.“ (P. Daroszewski, *Leczenie podobnym, czy zwodzenie niewiadomym? Nie z tej ziemi*, 1999, č. 100, s. 64)

Katechismus katolické církve říká: „*Všechny praktiky magie anebo čarodějnictví, kterými člověk zamýšlí podrobit si skryté mocnosti, aby mu sloužily, a tak dosáhnout nadpřirozené moci nad bližním, byť by to směřovalo k jeho uzdravení, závažně odporují ctnosti zbožnosti.*“ (KKC 2117)

„*Esoterická literatura jasně dokazuje, že (v akupunktúře a v homeopatii) nejsou využívány síly přirozené, nýbrž duchové bytosti. Tím, že podstupujeme takový druh terapie, otevíráme brány těmto bytostem.*“ (Maria Meyerová, Univerzita Hannover, přednáška z 28. 4. 1999)

Kritice vědců byla podrobena sama podstata homeopatie a také způsob, jak se provádí výzkum nových léků. Autoři zdůrazňují, že při tak velkém zředění substance, jaká se zde používá, zcela zaniká výchozí částice. „*Současná věda nenalezla zatím žádný důkaz, že by se homeopatický lék, ve kterém není stop prvotní rozptýlené substance, lišil čímkoliv od pouhého rozpouštědla.*“ (Dr. Tycowski, *Wiedza i życie*, prosinec 2000)

V homeopatii se za drahé peníze prodává „nic“, přičemž se zdůrazňuje, že toto „nic“ je podstatou léku. Když vysvětlíme klientům, že dostávají „nic“, přestanou mít zájem využívat „nic“, protože zde začíná hranice transcendentna (okultismu).

Takřka všechnu literaturu na téma homeopatie financují francouzské laboratoře BOIRON a DOLISOS, které produkují homeopatické léky. Žádný nezávislý vědec nikdy nepotvrdil výsledky jejich výzkumů (prof. Gregosiewicz, *Homeopatie – výsměch medicíně, Medicus duben 2002*).

Podle *Miłujcie się* 3/2004

KERRYHO VICEKANDIDÁT BOJOVNÝM ZASTÁNCEM POTRATŮ

John Edwards, Kerryho pravá ruka při předvolební kampani prezidentských voleb v USA, vybraný za kandidáta na úřad viceprezidenta, je horlivým obhájcem „částečných porodů“ (barbarsky prováděný potrat až do devátého měsíce těhotenství). Edwards ostře kritizoval prezidenta Bushe, když chtěl v roce 2003 potvrdit zákaz takových potratů. Je také odpůrcem zákona, podle kterého má být uznáno za dvojnásobnou vraždu, když někdo způsobí smrt těhotné ženě. Potraty státních úřednic mají být podle něho financovány z prostředků daňových poplatníků. Během celého šestiletého období, kdy je členem senátu, stojí Edwards na straně radikálních zastánců „svobodné volby“. Tato politika je v protikladu k názorům většiny Američanů. Podobné názory zastává i prezidentský kandidát „katolík“ Kerry.

Jde o blaho duší nebo mediální orgie?

Komentář švýcarského teologa Dr. Don Reto Naye k událostem kolem St-Pölten

Co se nepodařilo díky událostem v St-Pölten! Jestliže církevní stanoviska se dosud vyznačovala tím, že vyslovují nic neříkající a dávno známé všeobecnosti, najednou vzrostla odvaha kleriků a svou renesancí slavi tvrdá slova, a to v týlu skandály odhalujících žurnalistů. Cítí se pobouřeni. Žádají „nelitostné vysvětlení“, „tvrdomy zásahy odpovědných“, „okamžitě propuštění viníků“ a samozřejmě „potrestání“. Dokonce je řeč i o „dalekosáhlých důsledcích“. To jsou ovšem požadavky, které nijak nezapadají do církevní pastorační péče o hříšníky. Ještě přednedávnem patřilo mezi všední pravdy, že hříšník nepotřebuje nelitostné tiskové prohlášení, nýbrž pomocnou ruku pastýře. Je třeba to opravdu opakovat? V St-Pölten mělo jít ve světle víry o duše, a nikoliv o potlesk médiím: o blaho duší místo mediálních orgií.

Jedno je třeba nicméně uvítat, že média postavila na prahy homosexuální smyslnost, která je před Pánem ohavností (Lv 18). Je potěšitelné, že biskupové konečně veřejně pojmenovali pravým jménem a odsoudili sodomský hřích, který volá k nebi o pomstu (KKK 1867). To už bylo nanejvýš potřebné. Není to dávno, kdy diecéze Lince chtěla udělit jedné radikální skupině homosexuálních propagandistů vysoké oficiální vyznamenání. Jen pod velkým tlakem diecéze ustoupila. Případ není dodnes vyjasněn. Proto je potěšitelné, že tentokrát se biskupové bez „když“ a „ale“ postavili jasně proti vině homosexuálního jednání.

A přece. Ani nad pahýlem sodomského hřichu se nemá doložit nalomená třtina, ani uhasit doutnající knot. Především je třeba ostře rozlišovat mezi hřichem a hříšníkem. Za druhé je třeba dbát na proporce: Smilství mezi osobami stejného pohlaví

není hřichem proti Duchu Svátému, pro který jediný není odpuštění. Kajicník, který se odvrátí od smilstva, může být ze svého hřichu rozhrěšen. Média se mohou cítit povolána, aby ty, kteří padli, veřejně zostudila, pokorila a pověsila na hák. Úkol Církve je však zcela jiný. Jestliže novinář pokládá za svou povinnost házet po hříšníkovi kamenem, Církev má za úkol vést lidi k obrácení a snímat z nich ve zpovědnicí balvan tíže hřichů. Mějme také na paměti, že tělesná vilnost není tím nejhorším, nýbrž pouze novinářsky nejpůsobivějším ze všech hřichů.

V nedávné minulosti přehlédla církev v Rakousku něco mnohem horšího. Na Středoevropských katolických dnech se v Mariazell předváděla rouhavá parodie proti Matce Boží. Dám

tisíc euro za to, že by nebylo nikdy možné takto mluvit o matce kteréhokoliv z těch, kdo byl za toto hanobení odpovědný. Ale ke „skandálu“ v Mariazell ani při tomto rouhání – hřichu všech hřichů – nedošlo, ne že by tato věc nebyla ohavná, nýbrž proto, že tisk pro takové delikty nemá pražádný pocit studu, a tudíž neposkytl církevní vrchnosti „orientační pomoc“. Bohudíky, že je tomu alespoň u ohavnosti homosexuality jinak.

Jak je třeba přistupovat konkrétně ke skutečnostem jako jsou ony z Lince, Mariazell a St-Pölten? Odpověď zní: Se silou, onou silou, která patří ke čtyřem kardinálním ctnostem. Pravou silou je možno ilustrovat na jejím opak. Opakem síly není slabost, ale zbabělost. I zbabělec ukazuje sílu, ale právě jen zbabělou silou.

Ukazuje ji, když je silný se slabým nebo slabý se silným. Zbabělec se pokládá za silného, když spěchá na pomoc vítězi, s dlouhou tyčí šfouřá do umírajícího lva, vyje s vlky a dává se fotografovat na stromě, který poválila bouře. Zbabělec se cítí silný v kruhu patolízalů, pochlebníků a podlézavců. Zde je třeba pro jistotu říct, že tak nesmějí jednat ani církevní představení.

K zbabělé síle, ať už klerikální nebo ne, je alternativa: křesťanská síla; tato obdivuhodná kardinální ctnost propůjčuje dvě věci: za první výdrž v těžkostech a za druhé vytrvalost při konání dobra.

Za současné církevní krize je potřebné především to první. Bez výdrže v těžkostech by nebylo pokroku v dobrém. Zatímco zlo se od počátku rozvíjí jako samo od sebe, u dobra je tomu opačně: všechno dobré je na počátku těžké a musí překonávat mnoho překážek. Neměli bychom zapomínat, že takový dobrý začátek byl skutečně a dále pokračuje v diecézi St-Pölten za nemalou cenu krve a bolestí, které k tomu patří. V zemi, kde církev po celá desetiletí nejen stagnuje, nýbrž trpí a strádá na rychlé smrtelné úbytě a je na nejlepší cestě do muzea, kde jsou kněžské semináře buďto zavřené nebo prakticky prázdné, jde diecéze St-Pölten jinou cestou, a to nikoliv bez úspěchu. Tento úspěch je mnohým trnem v oku. Překračuje současné události a je to možno připsat jen slavné *invidia clericalis*, že se jí za to nedostalo žádného uznání.

Dobro na tomto světě není bez těžkostí. Největší těžkost, kterou je třeba v církvi přemáhat křesťanskou silou, je hřích, především hřích biskupů a kněží. Tento hřích je třeba vidět v pravých proporcích. Je to jako v lese. Pád biskupa nebo kněze dělá větší hluk než tichý růst

APOŠTOLSKÝ VIZITÁTOR O SVÉ ÚLOZE

Biskup Klaus Küng poskytl interview západorakouským církevním novinám, ve kterém mimo jiné řekl, že jeho cílem je udělat si osobně jasný obraz o situaci, aby pak o ní mohl informovat Kongregaci pro biskupy a Kongregaci pro vzdělávání. V diecézi St-Pölten se opakovaně projevovaly obtíže a kontroverze.

Na otázku, proč papež vybral právě jeho, odpověděl: „Domnívám se, že papež mě zvolil, protože nejsem zapleten do různých těžkostí v diecézi a protože papež doufá, že je možno zvenčí zkoumat všechny strany s nezbytnou objektivitou a dospět tak k objektivnímu posouzení.“ „Nakolik jsou ode mne očekávány konkrétní návrhy, ukáže se v průběhu vizitace.“ Řekl, že zatím začal rozhovory s osobami, které mají v diecézi vedoucí postavení. Vyslovil politování, že ze strany veřejnosti v této věci dochází jen k honbě za tím, co budí senzace. Všechny pokusy o ovlivnění biskup Küng rozhodně odmítl. „Jsem zvyklý vytvářet si svůj vlastní názor. K tomu mě také papež určil.“

Za nejdůležitější úkol pokládá nezbytnost, pokud je to možné, obnovit důvěru lidí k církvi, aby se mohli spolehnout na to, že v církvi vzdělávací zařízení pracují na zdravých základech.

Vizitátor by se chtěl také pokusit vybudovat mosty porozumění mezi různými skupinami. Je důležité, aby každý nahlížel pozitivní důvody toho druhého. „Zatím jsem našel mnoho otevřených dveří a velkou připravenost ke spolupráci.“

Biskup Küng také oznámil, že se dohodl s biskupem Krennem, aby nadále po dobu vizitace neposkytoval žádná interview. Je to podle jeho sdělení také přání Svatého otce. Vizitace bude postupovat co nejrychleji, protože celá záležitost poškozují nejen diecézi, a to ho velmi zarmucuje. *Kath-net*

Italský novinář varuje před satanismem jako „koničkem“

deseti malých studujících na kněze. Kromě toho si dychtiví milovníci choulostivých sexuálních skandálů vždy přijdou na své. Skandály v církvi i jinde byly a budou bez ohledu na všechna drakonická prohlášení. Jedině kdyby se ve zvěsti jako nová forma pokání zavedla poprava. To by byla jediná možnost, jak hříšníky v církvi trvale zlikvidovat a udělat z církve chemicky čistý klub neposkrvněných. Ale to bychom také mohli zpočátku zrušit.

Křesťanská síla přemáhá zlo a těžkosti nikoliv mečem, nýbrž takovým způsobem, který odstraňuje hřích, aniž by poškodil dobro. Křesťanské síly je nyní zapotřebí v barokním městě St-Pölten a v sedmkrát vznešeném Římě. Hřích se nepřekoná, když budeme hříšníka smažit na pánvi, nýbrž když ho pevně a vytrvale provedeme k dobrému. To je síla, jakou zasluhuje hříšník. Projevuje se nejdříve jako milosrdenství. Milosrdenství a pokání jsou jediné cesty ze současné krize.

Byla by to naopak katastrofa, kdyby si církevní vrchnost zchladila svou znovu objevenou odvahu na pokořeném hříšníkovi a pak znovu upadla do staré apatie a nečinnosti. Jestliže se chce církev v Rakousku, která se už desetiletí nachází na sestupné spirále, dále řídit do nicoty, pak použije případ semináře v St-Pölten k tomu, aby dále rozprádala síť intrik a denunciací... Místo aby odpouštěla hříchy a konala pokání, bude využívat jako vítané slabosti protivníka a staré na veřejnost vnesené spory pro nové zákulisní intriky, mocenské boje a odvetná tažení. Místo lítosti a obrácení bude před televizními kamerami ukazovat prstem na druhé. Místo aby se vyznala ze svých hříchů Bohu, bude je vypočítávat před novináři. To by byla pastorační super oblast!

Může se stát také něco jiného. Snad se rakouská církev zamyslí nad svým nejvlastnějším posláním, a to je odpouštění hříchů. Pak bude moci záhy zpívat Ale-

luja a s ní celé nebe, které má z obrácení hříšníka větší radost než ze stovky pobouřených spravedlivých.

Podle Carla Climatiho je satanismus fenomén, který rychle roste a je obtížně kontrolovatelný. Za zvláště nebezpečný je pokládán satanismus typu „udělej si sám“, který mladí lidé praktikují tak, že poslouchají satanskou rockovou hudbu a surfují po internetu. To nemá být pašální odsouzení veškeré rockové hudby. Ale současně je třeba zcela realisticky pochopit, že satanský rock představuje obchod, který již vynesl miliardy.

Mladí lidé jsou dobře seznámeni s novými technologiemi komunikačních prostředků. Mladý člověk je zvědavý na nějakého satanského zpěváka. Pořídi si jeho CD a je zblázněný do jeho hudby. Pak chce o zpěvákovi vědět něco víc, seznamuje se s texty písní a tím i s životní filozofií satanismu. Třetí fáze spočívá v nákupu magazínů, které o zpěvácích referují. V poslední době se zde nepíše pouze o hudbě, ale i o satanismu a esoterice. Někdy se zde uvádějí adresy satanských sekt a internetových stránek zpěváků,

kteří jsou ve spojení s okultismem.

kteří jsou ve spojení s okultismem.

Abyste čtenář dovedl ještě více, nastupuje čtvrtý stupeň: hledání na internetu. Existuje riziko, že z pouhé zvědavosti dojde k diskusi se skutečnou satanskou sektou. V další fázi dochází prostřednictvím e-mailů k přímému kontaktu s někým, kdo provozuje černou magii.

K tomu nebezpečně přispívají hesla jako „Chovej se tak, jak to cítíš“, což je výzva k mravnímu relativismu a životu bez pravidel. Člověk dělá ze svých sobeckých choutek standard svého jednání.

Výchozí základnou satanismu je smrt naděje. Je to výzva stáhnout se sám do sebe a nevěřit vůbec v nic s tím, že život je jen džungle, ve které silní triumfují nad slabými. Někteří mladí lidé jsou bohužel fascinováni některými strašnými filozofiemi. Není vůbec obtížné najít je v nočních lokálech, které nabízejí tento druh hudby. Zpravidla se oblékají černě. Jejich paže jsou pozname-

nány drobnými ranami, které si sami způsobují.

Tyto řezy jsou znamením pesimismu. Svědčí o jiném hlubším zranění, které přichází z každodenního života. Stojí za tím neschopnost komunikace v rodině, neúspěchy ve škole a v práci.

Řešení je třeba hledat v tom, že si mladí lidé zvyknou na kritičtější postoj. Neměli by jen pasivně „nasávat“ všechno, co jim rocková scéna nabízí. Musíme jim pomáhat přemýšlet, aby pochopili a odmítali ty, kteří propagují antikulturu smrti. Jestliže nějaký zpěvák propaguje násilí, nemůžeme jeho CD kupovat. Chybí dobré příklady, které propagují výrazně kladné poselství o životě. Musíme se naučit poznávat, jaká ideologie za vším stojí a jaká poselství nám chtějí sdělit, a to dříve, než si koupíme nové CD. Jinak budou satanští zpěváci stále zaujímat čelní pozice.

*Podle Kath-net
Z Mihuje sie 1/2004
přeložil -lš-*

skandálu muselo dojít. Arcibiskup Schönborn navíc mezi viníky započítal i Vatikán, že už dávno v St-Pölten nezasáhl.

Při všem tomto inscenovaném rozhořčení nikomu ani na mysl nepřišla jiná možnost a jiné vysvětlení. Nikdo si nepoložil otázku, zda je vůbec možné, aby v semináři, který dosud přinašel jen to nejlepší a zdá se, že přímo záviděníhodně dobré ovoce, se mohly dít takové věci. Opět se uplatnilo Göbelsovo pravidlo: „Lež musí být tak velká, aby nikoho ani nenapadlo, že je to lež.“ Co se vlastně stalo? Jeden student si nedovoleně stahoval z internetu pornografický materiál. Jakmile to bylo zjištěno, bylo podáno trestní oznámení. Všechno ostatní, tedy to nejpodstatnější, se ukazuje jako nehorázná novinářská kachna. Přání se stalo otcem myšlenky. Dosud nevyjasněným způsobem se média zmocnila digitálních snímků,

kteří si upravila tak, aby to umožnilo tu nejskandálnější interpretaci. Média jakoby přitom počítala s podporou církevních kruhů a opravdu se nemýlila. Sám předseda biskupské konference se jim za jejich tak vítané odhalení odvěčtil tím, že jim poskytl dostatek námětů, aby mohly dále rozvíjet starou teorii: za všemi problémy rakouské církve stojí biskup ze St-Pölten. (Jen naivní bloud se ovšem může domnívat, že tato média útočí na biskupa proto, že mají na zřeteli dobro a rozkvět církve.)

Ale je tu jeden háček: Pro důkaz homosexuálního jednání neexistuje jediný svědek ani nezbytný homosexuál. Co teď? Jestliže v inkriminovaném semináři nejsou ani homosexuálové ani se nedějí nepřístojnosti, padají tím všechna obvinění, že seminář má špatné vedení a špatný výběr kandidátů a tedy špatného biskupa. Že se v semináři našel

skandálu muselo dojít. Arcibiskup Schönborn navíc mezi viníky započítal i Vatikán, že už dávno v St-Pölten nezasáhl.

Při všem tomto inscenovaném rozhořčení nikomu ani na mysl nepřišla jiná možnost a jiné vysvětlení. Nikdo si nepoložil otázku, zda je vůbec možné, aby v semináři, který dosud přinašel jen to nejlepší a zdá se, že přímo záviděníhodně dobré ovoce, se mohly dít takové věci. Opět se uplatnilo Göbelsovo pravidlo: „Lež musí být tak velká, aby nikoho ani nenapadlo, že je to lež.“ Co se vlastně stalo? Jeden student si nedovoleně stahoval z internetu pornografický materiál. Jakmile to bylo zjištěno, bylo podáno trestní oznámení. Všechno ostatní, tedy to nejpodstatnější, se ukazuje jako nehorázná novinářská kachna. Přání se stalo otcem myšlenky. Dosud nevyjasněným způsobem se média zmocnila digitálních snímků,

kteří si upravila tak, aby to umožnilo tu nejskandálnější interpretaci. Média jakoby přitom počítala s podporou církevních kruhů a opravdu se nemýlila. Sám předseda biskupské konference se jim za jejich tak vítané odhalení odvěčtil tím, že jim poskytl dostatek námětů, aby mohly dále rozvíjet starou teorii: za všemi problémy rakouské církve stojí biskup ze St-Pölten. (Jen naivní bloud se ovšem může domnívat, že tato média útočí na biskupa proto, že mají na zřeteli dobro a rozkvět církve.)

Ale je tu jeden háček: Pro důkaz homosexuálního jednání neexistuje jediný svědek ani nezbytný homosexuál. Co teď? Jestliže v inkriminovaném semináři nejsou ani homosexuálové ani se nedějí nepřístojnosti, padají tím všechna obvinění, že seminář má špatné vedení a špatný výběr kandidátů a tedy špatného biskupa. Že se v semináři našel

jeden hříšník? Mezi dvanácti, které si vybral sám Pán, se našli hned dva velcí hříšníci. Můžeme za to obvinít božského Mistra? V případě St-Pölten nastalo pojednou překvapivé ticho. Rakouský skandál se posouvá do zcela jiné roviny: Je to skandál nikoliv sexuální, ale skandál daleko závažnější – dlouhodobý skandál (ne)křesťanské (ne)lásky, a to dokonce na nejvyšší úrovni.

Když došlo před léty k útokům na tehdejšího vídeňského arcibiskupa Groera, za kterými stály určité tajné společnosti, prosil jeden duchovní – nyní významný církevní hodnostář – našeho redaktora, který jej navštívil, aby získal informace: „Za komunistického režimu u vás jsme se modlili za vaši pronásledovanou církev: prosím vás, modlete se i vy za naši pronásledovanou církev...“ A my jsme tehdy ve Světle k těmto modlitbám vyzvali.

Láska nás musí i dnes vést k modlitbám za naše sousedy v jejich krizi! Jsme přece všichni údy jednoho Těla.

-red-

VELKÁ BRITÁNIE CHCE SNÍŽIT HRANICI PRO UMĚLÉ POTRATY

V roce 1967 byly ve Velké Británii legalizovány umělé potraty. Potrat bylo možné provést do 28. týdne těhotenství z důvodu ohrožení fyzického nebo duševního zdraví matky. Podle novely zákona z roku 1990 byla tato hranice snížena na 24. týden.

V červenci 2004 se znovu rozhořela debata o potrazech. Noviny uveřejnily fotografie dvanáctidenního plodu „chodícího“ v děloze, další si cucal palec, otevíral oči, zíval a třetí se ve 22. týdnu usmíval. Profesor Campbell, autor fotografií, nezaujal k potratům žádný postoj, ale uvedl: „Když vidím plod ve 22. týdnu, který se usmívá, myslím, že na potrat je trochu pozdě.“

Fotografie způsobily, že média začala volat po přezkoumání hranice pro legální provedení potratu. 11. července zveřejnil denník The Sunday Telegraph svědectví matky, jejíž dcera se narodila ve 23. týdnu, včetně fotografií těsně po porodu a dnes. Veřejnost byla pohnuta tím, že plod je v tomto období již životaschopný.

7. července naznačil v interview premiér Tony Blair přezkoumání potratového zákona po interpelacích v parlamentu a pozval labouristické poslance, aby předložili nové návrhy. „Poslanci budou hlasovat podle svého svědomí.“

Lord David Steel, autor původního potratového zákona, nyní vzhledem k technickým pokrokům volá po snížení hranice na 12 týdnů. Limit pro potrat „ze sociálních důvodů“ by měl být snížen na 12 týdnů, tato hranice platí ve většině evropských zemí. Uvedl, že ve 24. týdnu se již nejedná o plod, ale o „možné dítě“.

Ministr zdravotnictví John Reid požaduje hranici 18 týdnů.

V roce 2002 bylo ze 175 000 registrovaných potratů provedeno 13 000 potratů po 14. týdnu.

Généthique, 26. 7. 2004

Další část četby na pokračování o PIU XII. bude z technických důvodů uvedena až v příštím čísle.

Liturgická čtení

Neděle 15. 8. – slavnost Nanebevzetí

P. Marie

1. čt.: Zj 11,19a; 12,1.3–6a.10ab

Ž 45(44),10b.11a+12a.16

Odp.: srov. 10b (*Královna stojí po tvé pravici ve zlatém rouchu.*)

2. čt.: 1 Kor 15,20–27a

Ev.: Lk 1,39–56

Pondělí 16. 8. – nez. pam. sv. Štěpána

Uherského

1. čt.: Ez 24,15–24

Dt 32,18–19.20.21

Odp.: 18a (*Opuštěl jsi Boha, který tě zplodil.*)

Ev.: Mt 19,16–22

Úterý 17. 8. – ferie

1. čt.: Ez 28,1–10

Dt 32,26–27ab.27cd–28.30.35cd–36ab

Odp.: 39c (*Já usmrcuji a já oživuji.*)

Ev.: Mt 19,23–30

Středa 18. 8. – ferie

1. čt.: Ez 34,1–11

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

Ev.: Mt 20,1–16

Čtvrtek 19. 8. – nez. pam. sv. Jana Eudese

1. čt.: Ez 36,23–28

Ž 51(50),12–13.14–15.18–19

Odp.: Ez 36,25 (*Pokropím vás očistnou vodou a budete čisti od všech svých nečistot.*)

Ev.: Mt 22,1–14

Pátek 20. 8. – památka sv. Bernarda

1. čt.: Ez 37,1–14

Ž 107(106),2–3.4.5.6–7.8–9

Odp.: 1 (*Oslavujte Hospodina, jeho milosrdenství trvá navěky. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 22,34–40

Sobota 21. 8. – památka sv. Pia X.

1. čt.: Ez 43,1–7a

Ž 85(84),9ab–10.11–12.13–14

Odp.: srov. 10b (*Hospodinova velebnost bude sidlit v naší zemi.*)

Ev.: Mt 23,1–12

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	15. 8.	16. 8.	17. 8.	18. 8.	19. 8.	20. 8.	21. 8.
Antifona	1469	1150	1166	1181	1197	1734	1722
Žalm	783	783	783	784	784	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1469	1151	1166	1182	1198	1734	1723
Antifony	1470	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	813	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1470	1155	1170	1186	1201	1735	1724
Antifona k Zach. kantiku	1471	1155	1170	1186	1202	1477	1724
Prosby	1471	1155	1171	1186	1202	1724	1724
Záv. modlitba	1471	1476	1171	1187	1476	1477	1478
Modlitba během dne:							
Hymnus	792	1156	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	1472	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	818	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1472	1159	1175	1190	1206	1221	1236
Záv. modlitba	1471	1159	1175	1191	1206	1222	1236
Nešpory:							
Hymnus	1473	1473	1160	1176	1192	1736	807
Antifony	1468	1474	1161	1177	1193	1224	808
Žalmy	1649	1661	1161	1177	1193	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1468	1474	1164	1180	1196	1211	810
Ant. ke kant. P. M.	1468	1474	1164	1180	1196	1211	1477
Prosby	1468	1474	1165	1180	1196	1211	1731
Záv. modlitba	1469	1471	1476	1181	1197	1476	1477
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

David Wilkerson: DÝKA A KŘÍŽ

Její svět byla parta z ulice, sexpárty a tunely. Jejím předurčením byl zločinný život a brzká smrt. Marie však byla zachráněna spolu s tisíci takovými jako ona, a to díky jednomu oddanému kazateli, který se rozhodl přinést poselství kříže do světa, ve kterém se řeší problémy dýkou. Tento zázračný příběh, který se odehrál v Brooklynu v roce 1958, je stále aktuální a přináší naději lidem, kteří se i dnes nacházejí v podobných situacích. Osme české vydání.

Křesťanský život, brož., A6, 200 stran, 85 Kč

David Wilkerson: ZAČALO TO DÝKOU A KŘÍŽEM

V této knize se znovu setkáváme s hrdiny knihy Dýka a kříž – pastorem Wilkersonem, Nickym Cruzem, Izraelem. Tato kniha hovoří o duchovních dobrodružstvích lidí při následování Ježíše. Poskytuje pokyny a rady všem, kdo chtějí ve svém životě naplnit vůli Boží.

Křesťanský život, brož., 180x118 mm, 186 stran, 99 Kč

Nicky Cruz: UTÍKEJ, MALÝ, UTÍKEJ

Knihy popisuje životní osudy Nickyho Cruze, newyorského gangstera, který se setkal s Boží láskou a toto setkání úplně změnilo jeho život. Nicky se tak stal zářivým příkladem toho, jak může neklidná mládež tohoto světa najít cíl a smysl života v Kristu.

O dalších Nickových osudech i o jeho přátelích hovoří také knihy: Dýka a kříž, Začalo to Dýkou a křížem, Druhá šance.

Křesťanský život, brož., B6, 204 stran, 79 Kč

Michel Quoist: SETKÁNÍ

Bůh neustále vyhledává rozhovor s člověkem. Na počátku si křesťan jenom představuje, co mu říká Bůh. Později se však musí naučit poslouchat hlas Boží ve vlastním životě a v životě celého světa. Bůh k nám promlouvá ve všech událostech, i v těch nejnepatrnějších. To je také smysl kratičkých modliteb, které zde Quoist uvádí, aby nám pomohly najít Boha na každém kroku života. Každý na svém místě, kam nás Otec postavil, musíme žít a zápat za jeho království spravedlnosti a lásky. To není jenom heslo, to je vlastní smysl křesťanského života. Quoist při psaní modliteb měl jediný úmysl – navázat rozmluvu člověka s Bohem. Vydáno ve spolupráci s Křesťanskou akademií v Římě. Vyšlo s církevním schválením.

Brož., 166x108 mm, 164 stran,

Zdeněk Vyšohlíd:**ROZHOVORY PŘED VĚČNOSTÍ**

Uprímnost a osobitý humor Mons. Jiřího Reinsberga se promítá i v této knize, která shrnuje jeho myšlenky o nás samých a o světě kolem nás. Druhé, doplněné a přepracované vydání.

Vydal PhDr. Jiří Nussberger, brož., A5, 188 stran, 168 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.